

Social- og Integrationsministeriet
Ældre
J.nr. 2013-2332
rva

6. maj 2013

Reglerne for mellemkommunal refusion i forbindelse med flytning efter § 129, stk. 3.

Udgangspunktet i retssikkerhedsloven er, at opholdskommunen har pligt til at yde hjælp, jf. lovens § 9, stk. 1. En person har efter stk. 2 opholdskommune der, hvor personen bor eller sædvanligvis opholder sig.

Som en undtagelse her til gælder efter § 9, stk. 7, at den oprindelige opholdskommune uanset stk. 1 har pligt til at yde hjælp efter lov om social service, når denne kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at personen i en anden kommune har fået ophold i

- 1) boformer efter §§ 107-110 og 192 i lov om social service,
- 2) boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v.,
- 3) institutioner under sygehusvæsenet,
- 4) institutioner under Kriminalforsorgen eller
- 5) boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med boformer m.v. under nr. 1-4.

Af § 9 c, stk. 4, i retssikkerhedsloven fremgår det, at opholdskommunen har ret til refusion efter stk. 1, når en person er flyttet til et tilsvarende tilbud i en anden kommune efter

1. § 108, stk. 2, og § 192 i lov om social service,
2. § 58 a i love om almene boliger mv. eller
3. lov om friplejeboliger

Refusionen omfatter efter § 9 c, stk. 1, kommunens andel af udgifterne til hjælp efter lov om social service, lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte, § 52 stk. 1, i lov om social pension og § 50, stk. 2-5 i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v.

Ifølge § 9 c, stk. 8, er de udgifter, som opholdskommunen kan få dækket efter stk. 2-6, opholdskommunens faktiske udgifter. De faktiske udgifter omfatter en forholdsmæssig andel af fællesudgifter og udgifter til ledelse og administration, der er en følge af driften af et tilbud. Hvis der for ydelsen er fastsat en takst eller beregnet et priskrav efter lov om social service, har opholdskommunen ret til refusion svarende til taksten eller priskravet.

Retten til refusion efter stk. 2, 4 og 5 består efter bestemmelsens stk. 9, så længe borgeren har bopæl i det pågældende botilbud eller et tilsvarende botilbud. En tidligere opholdskommunes pligt til at yde refusion i anledning af en borgers ophold i en institution efter § 110 i lov om social service består dog, indtil borgeren har erhvervet ny opholdskommune.

Ifølge servicelovens § 129, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen i ganske særlige tilfælde indstille til det sociale nævn, at der træffes afgørelse om, at en person, der er optaget i et botilbud som nævnt i stk. 1, og som mangler evnerne til at give informeret samtykke, kan flyttes til en anden tilsvarende bolig, hvor omsorgen for personen kan varetages, selv om betingelserne i stk. 1, nr. 1-5, ikke er opfyldt, hvis det skønnes at være i den pågældendes egen interesse, herunder af hensyn til mulighederne for, at den pågældende kan bevare tilknytning til sine pårørende.

Den kommune, der indstiller til flytning efter servicelovens § 129, stk. 3, er den kommune, der efter retssikkerhedslovens § 9 har pligt til at yde hjælp efter serviceloven. Det er efter retssikkerhedslovens § 9, stk. 1, borgerens aktuelle opholdskommune, der har pligt til at yde hjælp til en person, der er flyttet til et botilbud i en anden kommune efter de regler om frit valg, der er nævnt i retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 4. Retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, om, at den oprindelige opholdskommune i nogle tilfælde er handlekommune for ydelser efter serviceloven, omfatter ikke den situation, hvor en ældre eller person med handicap, der er visiteret til en ældre- eller plejebolig af sin opholdskommune, selv vælger i stedet at flytte til et tilsvarende botilbud i en anden kommune efter reglerne om frit valg, jf. bemærkningerne til lovforslag l 169 2009-10 herom

Den oprindelige opholdskommune er dermed fortsat betalingskommune efter § 9 c, så længe borgeren fortsat bor i et tilsvarende botilbud.